

na ten swěschezy mjasez, na te wele towšynt gwěšdow, gaž my na tu semju a zož na nej jo, gaž my na to morjo a zož we nom jo pilne glědamy: ga husnajomy my s togo, až to sčyčno samo wot se nastalo nej; ale až wono jadnogo sčogomoznego, mudrego a guadnego stworischela měsč mušy, a to jo ten Kněs našč Bog! Togodla žejo tež Šiob (12, 7—9): „Pščasčaj ze to sbožo, to bužo sčhi jo huzhšč, a tych tasčkow spod tym něbjom, te budu sčhi jo gronišč. Abó powedaj s teju semju, ta bužo sčhi roshuzhšč; a te ryby we morju budu sčhi jo hulizhšč. Čhto newě tač sčyčno, až togo Kněsa ruka to huzhniča jo?“

Rowno pač, ako Bog psches te statki togo stworenia se nam sjawik jo, tač jo won to hiščcži wele lepej we tom swětem pišme žnič. A wot togo zomy něto dalej a wězej gronišč.

Ev. Łukaša 2, 15—20.

A wóno se stanu, gaž wót nich te jańzele do něbja stupichu, ga žachu te pastyrice luže mjasy bobu: Dajšo nam hysč do Bethlehema, a tu wěz hogledasč, kenž se jo stala a ten Kněs nam sjawik jo.

A woni pschizochu chwatajuze, a namačachu hoboj Mariju a Josepa, a to gole we žłobe lažeze.

Čaž pač tožame běchu wizeli, rospowědachu woni to słowo, kotarež jim gronone běščo wot togo žiščetka.

A sčyčne jo słychčeze žiwowachu se togo, zož wot tych pastyrow s nim gronone běščo.

Maria pač hobchowa sčyčne te słowa a hobmyšli je we swojej hutščobe.

A te pastyre se sašej roščichu, zescžachu a chwalachu Boga nad sčyčnym, zož woni běchu słychčali a wizeli, ako tež s nim gronone běščo.